

Arrest

nr. 118 903 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, tot de mandingo-etnie te behoren en uit Gbarnga (Bong County) afkomstig te zijn. Uw moeder, (F.K.), was in 1992 overleden. U verbleef sedert 2004 in Waterstreet in Monrovia met uw vader, (Ma.K.), en uw twee jongere broers, Ibrahim en Papi. Jullie konden er verblijven dankzij uw oom, (Mu.K.), die jullie na de oorlog had gevraagd naar Monrovia te komen om bij hem te wonen. U en uw vader verkochten goederen van uw oom op de markt in Waterside. U deed ook wat tijdelijk werk hier en daar. Uw twee broers gingen naar school. Uw vader overleed in 2006. In december 2011 verkocht u op de markt. U werd benaderd door een schoolmeisje, (E.) Brown, die een blouse kocht van u. De week daarop kwam (E.) opnieuw bij u langs. Ze zei u dat het haar verjaardag was op 26 december en ze nodigde u uit op haar feestje in Konko Town, Monrovia. U ging er naartoe met een vriend, (A.K.). (E.) vroeg u uw telefoonnummer. Ze belde u vier dagen of een

week later op. Jullie spraken af aan Miami Bridge, Mamba Point. (E.) kwam er met haar vriendin, (S.). Ze zei u dat ze u beter wou leren kennen, maar u zei haar dat dit niet ging, gezien u een moslim was en zij een christen en bovendien uit een welvarende familie kwam. (E.) drong aan en u zei dat u er over zou nadenken. Op 19 januari 2012 ging u voor een tweede keer uit met (E.) naar een club, Abbey Club in Duala, Monrovia. Ze zei u om middernacht dat ze van u hield. U zei haar dat jullie geliefden konden worden, maar omdat in uw familie moslims niet huwen met christen, zou het niet mogelijk zijn om met haar te trouwen. Twee dagen later had (E.) seks met u. U zei haar dat u van haar hield, maar uw familie het niet mocht weten. U zag haar elk weekend. Soms bleven jullie thuis, soms gingen jullie uit. Vier maanden later zat u met (E.) televisie te kijken en zei ze u dat haar vader, Lewis Brown, op televisie was. Hij werkt voor de regering en heeft een hoge positie. In vermoedelijk april 2012 vertelde (E.) haar moeder dat ze een relatie had met u. In april 2012 zei (E.) u dat ze een kind wou van u. U zei haar dat dit niet mogelijk was, gezien uw oom en uw broers u dan niet meer zouden respecteren. (E.) drong aan, maar u zei haar dat dit niet ging. Op zondag, 23 of 24 juni 2012, sprak (E.) met u af. Ze zei u dat u tegen haar had gelogen, hetgeen u ontkende. Ze zei dat u wel zou zien. U zei haar dat indien ze weg wou, het geen probleem voor u zou zijn. De volgende dag zei uw oom u dat de politie naar de winkel was gekomen op zoek naar u. U werd beschuldigd van verkrachting van (E.) Brown. U legde uw oom uit wat er was gebeurd en uw oom was meteen bezorgd. Hij zei u naar een vriend, (A.F.), te gaan in Klara Town. U probeerde (E.) te contacteren, maar ze zei u dat u nog niets had gezien en dat u nutteloos was. U was bang om geen eerlijk proces te krijgen en om vele jaren opgesloten te worden, gezien haar ouders voor de regering werkten. Uw oom besloot dat u het land diende te verlaten en organiseerde uw reis. Op een voor u onbekende datum in juni 2012 reisde u vanuit Monrovia, onder begeleiding van een heer, (F.M.), per vliegtuig naar België (met tussenlandingen in Abidjan en Cassablanca). U kwam er op een voor u onbekende datum aan. U vroeg er op 12 juli 2012 asiel aan. In september 2012 belde u uw oom en vroeg u hem om documenten. Hij stuurde u een Treasury Receipt en een Certificate of Clearance op. In december 2012 belde u uw broer, (I.), op, die u echter zei hem niet meer te contacteren, gezien de politie nog steeds langskwam om u te zoeken. Hij zei u dat u veroordeeld was tot een voor u onbekende straf door een voor u onbekende rechtbank. Enige tijd geleden, u kan zich de datum niet meer herinneren, zei uw broer (I.) u dat u nog steeds wordt gezocht.

U legt ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: een Treasury Receipt, met nummer 1129583; een kopie van een Certificate of Clearance (Bewijs van Goed Gedrag en Zeden), dd. 25 september 2012 en een DHL-omslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer naar de gevangenis te moeten of zelfs gedood te worden, gezien u werd veroordeeld voor verkrachting op uw vriendin, (E.) Brown. Bovendien vreest u geen eerlijk proces te hebben gekregen gezien (E.) de dochter is van Lewis Brown, een hooggeplaatste regeringsfunctionaris.

Er kan in het geheel geen geloof worden gehecht aan diverse, cruciale aspecten van uw asielrelaas.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde relatie met (E.) Brown. U legde immers niet alleen erg vage verklaringen af met betrekking tot het meisje waarmee u van januari 2012 tot juni 2012 een relatie zou hebben gehad, maar bovendien zijn uw verklaringen met betrekking tot haar vader, Lewis Brown, onwaar. Zo is het merkwaardig dat u de naam van de moeder van (E.) Brown niet kon geven (gehoorverslag, p. 7). U wist evenmin hoeveel broers of zussen (E.) heeft en u kon geen enkele van haar broers of zussen bij naam vernoemen (gehoorverslag, p. 7). Uw verklaring, met name dat u hen nooit heeft ontmoet, is niet afdoende, gezien er toch zou verwacht worden dat (E.) haar broers of zussen wel eens ter sprake zou hebben gebracht tijdens jullie relatie, te meer daar u zelf broers heeft. U wist dat de moeder van (E.) eveneens voor de regering werkte, maar wat zij precies deed en of zij eveneens een hooggeplaatste positie had, kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 9). U benadrukte verschillende keren dat (E.) veel vrienden had, maar u kon merkwaardig genoeg maar één naam -en dan nog wel alleen de voornaam- van een vriendin, (S.), geven (gehoorverslag, pp. 6 en 7). U wist dat (E.) katholiek was en elke zondag naar de kerk ging vooraleer zij bij u op bezoek kwam, maar u had er geen idee van welke kerk (E.) frequenteerde (gehoorverslag, p. 7). U wist dat (E.) naar een school ging, Convent, maar u bleek enkel te vermoeden dat zij in de twaalfde graad zat (gehoorverslag, p. 7); u had er verder geen idee van of het publieke of privé-school was (gehoorverslag, p. 8) en niettegenstaande u zei dat (E.) ernstig met haar studies bezig was, kon u niet zeggen wat ze wou studeren na haar middelbare school (gehoorverslag, p. 8). U zei dat u haar vader, Lewis Brown, op televisie had gezien (gehoorverslag, p. 8) en hij een hooggeplaatste regeringsfunctionaris is (gehoorverslag, pp. 7 en 8), maar u kon merkwaardig genoeg in het geheel niet preciseren welke functie Lewis Brown dan wel

uitoefende of wat hij precies doet voor de regering (gehoorverslag, p. 7). U stelde dat Lewis Brown de voormalige minister van informatie onder voormalig president Charles Taylor was (gehoorverslag, pp. 7 en 8), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Lewis Brown wel interim-minister voor buitenlandse zaken onder Charles Taylor is geweest, maar hij op dit moment als minister voor informatie, culturele zaken en toerisme dient in de regering van de Liberiaanse president Ellen Johnson-Sirleaf (zie bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). Het is niet aannemelijk dat u zich dermate vergist omtrent de functie van de vader van uw vriendin, wiens invloed u bovendien vreest. U kon verder evenmin preciseren tot welke politieke partij Lewis Brown zou behoren (gehoorverslag, p. 8). U legde dermate vage en onware verklaringen af over (E.) Brown en haar familie, dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring van januari 2012 tot juni 2012 een relatie met haar te hebben gehad en bijgevolg door haar onterecht te zijn beschuldigd van verkrachting, omdat u geen kind met haar wou hebben. Overigens is het bijzonder merkwaardig dat niemand van uw familie op de hoogte was van uw relatie met (E.), en dit terwijl u beweert dat jullie elkaar elk weekend zagen en jullie publieke plaatsen (zoals een voetbalveld, de brug of een club) niet schuwden (gehoorverslag, p. 7). Ook is het bevreemdend dat de familie van (E.) toeliet dat u gedurende zes maanden een relatie had met haar en deze niet eerder beëindigde indien zij werkelijk gekant waren tegen deze relatie, zoals u beweerde (gehoorverslag, p. 8). U gaf in dit verband ontwijkende antwoorden. Gevraagd of de moeder van (E.) (die na vier maanden door haar dochter op de hoogte werd gebracht van de relatie) of iemand anders van haar familie niet heeft geprobeerd om een halt toe te roepen aan de relatie, zei u dat u wist dat haar familie u niet zou aanvaarden, gezien u mandingo en arm bent (gehoorverslag, p. 8). Wanneer de vraag werd herhaald door het Commissariaat-generaal, zei u enkel dat (E.) zeer zelfstandig was (gehoorverslag, p. 8), hetgeen niet alleen een ontwijkend antwoord vormt, maar tevens weinig overtuigend is, gezien (E.) volgens uw verklaringen amper 18 jaar was (gehoorverslag, p. 7).

Ook met betrekking tot de reden waarom (E.) Brown u beschuldigde van verkrachting, met name omdat u geen kind met haar wou hebben, legde u erg onsamenhangende en incoherente verklaringen af, die in verdere mate uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat (E.) u reeds op 19 januari 2012, toen u met haar in Abbey Club was, zei dat ze van u hield en een kind van u wou (gehoorverslag, p. 6). U antwoordde haar dat jullie geliefden konden worden, maar dat jullie geen kind konden krijgen en niet konden trouwen, gezien moslims in uw familie niet met christenen trouwen (gehoorverslag, p. 6). Gevraagd waarom u dan seks met (E.) had en de relatie met haar verderzette, zei u dat (E.) aandrong (gehoorverslag, p. 6). Gevraagd of u als volwassen man niet kon zeggen dat het voor u onmogelijk was, zei u dit niet te weten en u het wel van plan was om te doen, maar u verliefd werd op haar (gehoorverslag, p. 6). Tot slot zei u dat u wel bij haar kon blijven, maar u enkel geen kind kon hebben met haar (gehoorverslag, p. 6). Gezien (E.) u, zoals u eerder verklaarde, van bij de aanvang van uw relatie met haar duidelijk maakte dat zij een kind van u wou, werd door het Commissariaat-generaal opnieuw gevraagd waarom u de relatie verderzette indien u wist dat een toekomst voor jullie onmogelijk zou zijn. U stelde hierop plots dat (E.) pas na zes maanden relatie, in juli, zei dat ze een kind van u wou (gehoorverslag, p. 6). Wanneer u op uw eerdere verklaringen werd gewezen, met name dat (E.) u reeds van bij de aanvang van jullie relatie zei dat ze een kind van u wou, ontkende u dit eerst. Vervolgens zei u dat haar childbusiness pas ernstig werd na zes maanden (gehoorverslag, p. 6). Later tijdens hetzelfde gehoor zei u dat (E.) u in april of mei 2012 zei dat ze een kind van u wou (gehoorverslag, pp. 8 en 9), terwijl u eerder had verklaard dat (E.) pas voor het eerst over een kind begon in juli 2012 (gehoorverslag, p. 6). Gezien uw weigering om een kind met (E.) Brown te hebben, aanleiding heeft gegeven tot de onterechte beschuldiging van verkrachting in uw hoofde, zou er toch verwacht worden dat u meer coherente verklaringen zou afleggen over de datum waarop (E.) u voor het eerst aansprak over een kind.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring te zijn veroordeeld naar aanleiding van de klacht van (E.) Brown door u te zijn verkracht. U verklaarde van uw broer, (I.), in december 2012 te hebben vernomen dat uw zaak voor de rechtbank werd gebracht en u werd veroordeeld (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd wanneer u dan werd veroordeeld, stelde u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd door welke rechtbank of welke rechter u werd veroordeeld, zei u dit evenmin te weten (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd welke straf u dan wel heeft gekregen, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 10). Het is tevens merkwaardig dat u geen documenten kan voorleggen met betrekking tot dit proces en deze veroordeling (gehoorverslag, p. 10), terwijl van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u hiertoe de nodige stappen zou zetten. U legde enkel een kopie van een Certificate of Clearance (Bewijs van Goed Gedrag en Zeden), dd. 25 september 2012, voor, maar hieruit blijkt enkel dat de politie over "criminal information" betreffende uw persoon zou beschikken, zonder dat nader wordt gepreciseerd over welke informatie dit dan wel zou gaan. Bovendien betreft het hier een kopie, die gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk. U beweerde het origineel niet in uw bezit te hebben, gezien dit "moeilijk te verkrijgen is" (gehoorverslag, p. 4). Overigens

kon u volstrekt niet verduidelijken waar uw oom dit document is gaan halen of hoe hij dit document heeft gekregen (gehoorverslag, p. 4).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u voorgelegde Treasury Receipt (met nummer 1129583), waaruit blijkt dat u belastingen betaalde, is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. De DHL-omslag toont enkel aan dat er “documenten” vanuit Liberia naar België werden gestuurd. U bent niet in het bezit van enig ander document ter staving van uw identiteit of uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd of wat de nationaliteit is van het paspoort waarmee u reisde (gehoorverslag, p. 5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst erop dat, zo er toch sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat verzoekers relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat, in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken en niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten.

Verzoeker kent wel degelijk de naam van de moeder van (E.) Brown, namelijk (L.) Brown. Zij heeft twee broers. Daar verzoeker broers heeft, zou hij volgens verweerder op de hoogte moeten zijn van de familiale composities en de professionele activiteiten van het gezin van (E.) Brown. Verweerder schijnt te vergeten dat de relatie tussen verzoeker en (E.) nog geen zes maanden geduurd heeft en dat partijen in het begin van hun relatie wel oog hebben gehad voor andere zaken. Verzoeker wijst er verder op dat er sinds zijn vertrek uit Liberia en zijn gehoor op 23 oktober 2013 meer dan een jaar verstreken is en hij ondertussen veel zaken vergeten is. Hij had enkel oog voor zijn vriendin (E.) en niet voor haar vrienden. Verzoeker weet voorts dat (E.) naar school ging, met name COLLEGE OF WEST AFRICA. Verzoeker ging zelf niet naar school en kon onmogelijk weten of dit een privéschool of een publieke school was. Over studierichtingen, inhoud van vakken, ... heeft verzoeker weinig kaas gegeten. Verweerder schijnt te vergeten dat verzoeker niet is opgeleid en in de eerste plaats bezig is met het verdienen van zijn dagelijks brood door het verkopen van goederen op de markt. Politiek is voor hem een “ver-van-zijn-bed-show”. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor stevast verklaard dat zijn broer (I.) op de hoogte was van de relatie.

Betreffende de kinderwens van (E.) heeft verzoeker geen inconsistente verklaringen afgelegd. Voor hem was het vanaf het begin duidelijk dat er geen kinderen konden komen. Het feit dat hij moslim was en zij christen, sloot dit *de facto* uit. Het hebben van kinderen is bovendien niet meteen aan de orde bij het begin van een nieuwe relatie. Voor verzoeker was dit van meet af aan een uitgemaakte zaak, in tegenstelling tot (E.). Verzoeker nam deze vraag aanvankelijk niet ernstig en kaderde dit binnen de prille verliefdheid. Toon haar “childbusiness” ernstig werd, heeft verzoeker enkel maar zijn standpunt herhaald.

Verzoeker herhaald dat hij wel degelijk veroordeeld werd voor de verkrachting van mevrouw Brown. Hij zal het nodige blijven doen om documenten naar België te kunnen laten overbrengen. Tot op heden is hij hier nog niet in geslaagd.

Verzoeker meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij legde doorheen zijn asielaanvraag coherente verklaringen af die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

Verzoeker wijst er nog op dat hij ingeval van terugkeer naar Liberia het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoeker zal worden gevangengenomen en zelfs gedood.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tevens dient te worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de moeder van (E.) Brown wel degelijk bij naam kent, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde deze naam niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots wel met een naam op de proppen komt, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet ongedaan kan maken. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift te weten dat (E.) Brown naar het *COLLEGE OF WEST AFRICA* ging, doch verklaarde tijdens zijn gehoor dat haar school *Convent* heette (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat verzoeker onmogelijk kon weten of het om een privéschool of een publieke school ging omdat het een wereld betreft die hij niet kent, kan niet worden aanvaard aangezien hij verklaarde dat (E.) ernstig met haar studies bezig was en zelfs naar de Verenigde Staten wou om te studeren (gehoorverslag CGVS, p. 8), zodat moet worden aangenomen dat haar schoolse activiteiten wel degelijk aan bod zijn gekomen in gesprekken. Waar verzoeker aanvoert dat hij steevast heeft verklaard dat zijn broer (I.) op de hoogte was van zijn relatie met (E.), blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat enkel zijn vriend (A.K.) op de hoogte was (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Wat betreft de kinderwens van (E.) Brown en zijn veroordeling voor haar vermeende verkrachting, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent (E.)'s vader, (Le.) Brown, niet overeenstemmen met de informatie omtrent deze persoon in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en evenmin tegen de vaststellingen aangaande de door hem neergelegde documenten. Deze pertinente vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker de familiale compositie en de professionele activiteiten van het gezin van (E.) Brown niet kent, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS